

Az év szegedi sportolói

Az oldalt írta:

Cs. Gát László, Gyürki Ernő, Réthi J. Attila és Süli József.

A fotókat Gyenes Kálmán készítette.

Újra választottunk! Nekünk, sportújságíróknak a múltban is fenemód jó dolgunk volt, mert szabadon, kötetlenek nélkül vok-solhattunk — az év sportolói-ra!

A DM sportrovata igyekezett elfogulatlan maradni, és megpróbálta összevetni az összevethetlent. Kicsit olyan ez a „szavazó-di”, mint amikor az almát hasonlítjuk a körtehez, s azt vitatjuk, melyik az ízletesebb gyümölcs. Szűkebb pátriánk sportolóival valahogy így jártunk, mert a róluk — önmaguk által, eredményeikkel — festett kép felemás. Különösen áll ez a labdajátékokra. Tavasszal, az előző bajnokság végén

a pólósok, a női és férfi kézilabdások dobogón végeztek, a férfi röplabdások a Magyar Kupában ezüstérmét szereztek, összesen viszont igencsak dőcögött valamennyiük „szekere”.

Az egyéni sportágak versenyzőivel sem volt sokkal könnyebb a dolgunk. Nem, mert hazai viszonylatban sokan értek el figyelemre méltó, jó eredményt, így aztán elő kellett vennünk a nemzetközi „mérce”: ki és mennyire közelített ahhoz, illetve válogatottként hogyan állt helyt a porondon? Nem tartjuk magunkat csalhatatlan szakembereknek, de úgy gondoljuk, jelölésünkkel mégis sikerült a legoptimálisabbnak tetsző sorrendet kialakítanunk.

Az év edzője: ANTAL ANDOR (SZVSE, atlétika), 2. Pozsgay Zsolt (Szeged SC, vízilabda), 3. Sebesvári Mihály (Szegedi Vízúgyi SE, evezés).

Az év női sportolója: SZABÓ ERZSÉBET (Szeged SC, atléta), 2. Vidács Györgyné (Szegedi Építők SE, teke), 3. Hang Györgyi (Secotex Szegedi Textilművek SE, kézilabdázó).

Az év férfi sportolója: PETROVICS KÁLMÁN (Szegedi Olajbányász SE, kajakozó), 2. Petrovics Béla (Szegedi Olajbányász SE, kajakozó), 3. Dudás Gyula (SZVSE, gyalogló).

Az év ifjúsági lány sportolója: SZALAI SZILVIA (Szeged SC, úszó), 2. Balassa Judit (MTSZ Muréna Búvár Klub, búvárúszó), 3. Szabó Melinda (Secotex Szegedi Textilművek SE, kézilabdázó).

Az év ifjúsági fiú sportolója: TÓTH JÁNOS (SZVSE, birkózó), 2. Szabó Zoltán (Szeged SC, vízilabdázó), 3. Lékó Péter (Üllés és Vidéke Takarékszövetkezet SE, sakkozó).

Az év női csapata: SZEGEDI ÉPÍTŐK SE (teke), 2. Secotex Szegedi Textilművek SE (kézilabda), 3. Szegedi Vízúgyi SE (Vastagh Agota, Balázs Gabriella, felnőtt kétpárevezős).

Az év férficsapata: SZEGED SC (vízilabda), 2. Tisza Volán SC (kézilabda), 3. Szegedi Vízúgyi SE (felnőtt férfi kormányos nyolcas).

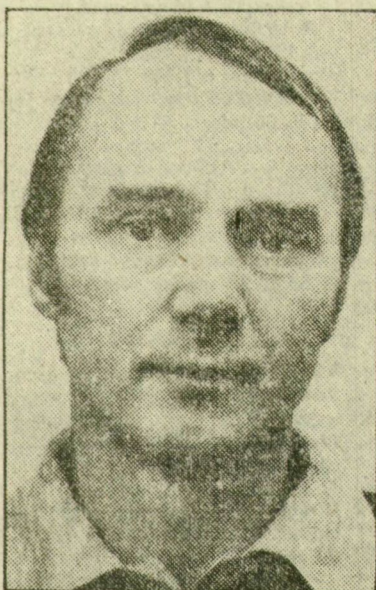
Antal Andor

Szabó Erzsébet

Petrovics Kálmán

Szalai Szilvia

Tóth János

Már versenyzőként beírta nevét a szegedi atlétika aranykönyvébe. Többszörös országos gyaloglóbajnok, 12-szeres válogatott volt. A szerény, túlságosan is halk szavú szakember edzői hitvallása a következő: „A versenyzővel szembeni végtelen bizalom. Amennyit adni tudok, annyit várhatok vissza.

Tizenöt év edzői munkájának termése tiszteletet parancsoló, tanítványai 25 országos bajnoki címet szereztek. Kakusi Ferenc-től örökölt Mityók, Grandpierre, Kéri, valamint a saját tanítványok: Sári, Visnyei, Kovács, Dudás, összesen 42-szer öltötte magára a címeres mezt. A legeredményesebb évét zárta tanítványával, akik hat bajnoki címet szereztek: Visnyei Márta mezei futásban győzött, a Sári, Kovács, Susányi, Hegyes összeállítású 4x800-as váltó, az országos juniorbajnokságon Kovács 800 méteres és 1500 méteres, a Balassa, Csobán, Börcsök összeállítású ifjúsági és a Tagai, Bondor, Lehotai összetételű serdülő B gyaloglócsapat lett első.

A Szeged SC válogatott atlétanője két nagy megmérettetésen vett részt az idén. A spliti Európa-bajnokságon a 4x100-as váltó tagjaként hetedik lett, ami számára nemzetközi sportolói minősítést jelentett. Az országos bajnokságon két számban indult, a 800 méteres síkfutásban főlegesen győzött, míg 400-on harmadikként érkezett a célba.

— Milyennek értékeli az 1990-et? — kérdeztük tőle.

— Sajnos, csak közepes minősítést tudok adni magamnak, a fedettpályás ob-n nem futottam országos csúcsot! A bajnokságon a helyezések elfogadhatóak, de az időeredmény elmaradt a várakozástól, fáradtnak éreztem magam. Kelemen Béla edző irányításával más módszer szerint készülő, s érzésem szerint most sokkal jobb formában leszek majd a fedettpályás versenyeken is. Az egyesülettől mindent megkaptam, nem is foglalkozom a távozás gondolatával. Változatlanul a 400-ra és 800-ra készülek, a fő hangsúly az előbbi távon van — a váltó miatt.

A felnőtt férfi kategória első embere „Pedró”, sőt a második helyezette is Pedró. Szép volt, Pedrók. S hogy a Petrovics testvérek közül mi billentette a mérleg nyelvét az idősebb fivér, Kálmán felé, „csak” annyi, hogy míg Béla a poznaui kajak-kenu világbajnokságról két bronzéremmel tért haza, addig bátyja ugyanebben a sportágban, Koppenhágából, maratoni vb-győzelemmel landolt Ferihegyen.

Kálmánt olvasóinknak különösen nem kell bemutatni, hiszen évek óta állandó főszereplője rovatunknak, no nem szimpátiából, hanem világraszóló eredményei miatt. A Szegedi Olajbányász sportolója az idén pártolt át a maratoni szakághoz, s miután belekóstolt, nem elégedett meg „csupán” az aranyéremmel. Saját szakállára elkezdett szervezni, kiöltötte a Bács-Budapest szupermaratont.

Amikor azt kérdeztük tőle, hogy a szervezés nem lesz-e káros a versenyzésére, akkor csak annyit felelt: „Sőt hasznos lehet!”

Erről a 15 esztendő kis-lányról idén már szinte minden lényegeset „összehordtunk”. Egyszerűen azért, mert ez a „kétlábú” teremtes ebben az évben is csodálatosan szerepelt: Európa és Magyarország uszodáiban. A nyár elején az országos serdülő úszóbajnokságon már sejteni lehetett, hogy valami egészen pompás idényre számíthat a Szeged SC üdvöskéje, hiszen ezen a versenyen az 50 méteres pillangóúszásban új felnőtt (!) csúcsot ért el. Aztán a folytatásra sem panaszkodhatott, mert a júliusi — Dunkerque-ben rendezett — ifjúsági EB-ről is aranyéremmel térhetett haza. Ettől kezdve Szilvia valahogy mindnyájunk kedvence lett.

Vida Csaba tanítványa — mint azt már néhány nappal ezelőtt hírül adtuk — januártól talán már egy müncheni egyesület vendégszeretét élvezheti, de még az sem zárható ki, hogy itthon készül a jövő évi versenyekre.

Jut eszembe — augusztusban Athénban rendeződnek Európa legjobb felnőttúszói...

A szegedi „gyűrt” fülek táborából kinőtt egy srác. Ő is, mint minden birkózó, felismerhető „hallókészülékéről” — úgy megcsavargatott, meggyőzt, tépett. Van azonban még valami különös ismertetőjele. Ebből kívülről mindössze annyi látszik, hogy serdülő. Az ugye senkire nincs ráírva, hogy világ-bajnok. Civilben erről a harmadikos gimnazista fiúról sem mondaná meg senki, hogy kötöttfogásban korosztályában a világon a legjobb.

„Ezentúl a suliban és a szőnyegen is mindenki engem akar legyőzni!” — nyilatkozta a világbajnoki cím elnyerése után.

Ez a bajnokok kellemes, de nehéz sorsa. Mondják, akiknek ilyenben részük volt, hogy a csúcsra eljutni irtózatosan kemény dolog, de ott maradni egy cseppet sem könnyebb. Pláne egy fiatal embernek, aki esetleg azt hiheti, most már öve a világ, minden megy, mint a karikacsapás. Vigyázat, a sikerre mások is vágynak, s mindent megtesznek azért, hogy a trónfoglalás mihamarabb megtörténjen.

A női csapat

Karácsonykor — halottról és elevenről, mindenről és mindenkiről — vagy jól, vagy semmit. Nos, a Szegedi Építők női tekezőiről 1990 decemberében „hitleri jó indulattal” sem írhatnánk egyetlen rossz szót sem. Pedig ez az év legalább annyi kellemetlen meglepetést (?) tartogatott számukra, mint felszabadult örömet...

Kezdődött azzal — amit a biztos „fülesek” tudói már februárban puszogtak —, hogy az első félév végén a klub megvonta a támogatást a nyolcszoros bajnoksápatól.

A kilátástalannak tűnő helyzetben a lányok és asszonyok többsége nem a távozás mellett döntött, hanem munkanélkülségi-géllal „alátámasztva” (vagy anélkül) folytatta a bábudöntőgetést. Sőt Kiss Gábor edző és a fogukat összeszorító hölgyek (Vidácsné, Török, Sáfrányné, Bödöné, Krecsénszki, Csonka és Ottó) egy „sportolóférfi” segítségével talpra álltak, és Ludwigshafenben elhódították a Világ Kupát. Vagyis, a kontinens legjobb klubcsapatának bizonyultak...

A férficsapat

Szegeden nyolc évtizedes múltja tekinthet vissza a vízilabdázás, ám olyan bajnoki eredményt, mint az előző pontválasztatban a Pozsgay Zsolt által irányított gárda, még egyetlen csapat sem ért el. Eleddig csúcs az a bronzérem, ami nagyban köszönhető a kiváló szakembernek, aki ahogyan betette lábát a városunkba — 1986 nyarán, Egerből jött a Tisza partjára —, attól a perctől szegedinek vallotta magát.

Bizonyította is ezt lépten-nyomon, csak

az érdekelte, hogy az „öregekkel” jól mixelt, fiatalokra épülő együttese minél jobb legyen, minél többet fejlődjön! Szerette és értette, amit csinált! Céltudatos tevékenységét tükrözi az a fényes siker, kár, hogy nem mindenhol és mindenki értékelte úgy, ahogyan kellett volna. Nemcsak az első csapattal, az utánpótlással, az ott munkálkodó edzőkkel is törődött, nem véletlen, hogy az ország első négy legjobb nevelő szakosztálya közé sorolják a szegedit.